

COLOANELE VERII

Cea de-a XXI-a aniversare a eliberării patriei s-a petrecut sub semnul unor mari și epocale înfăptuiri istorice în viața poporului român.

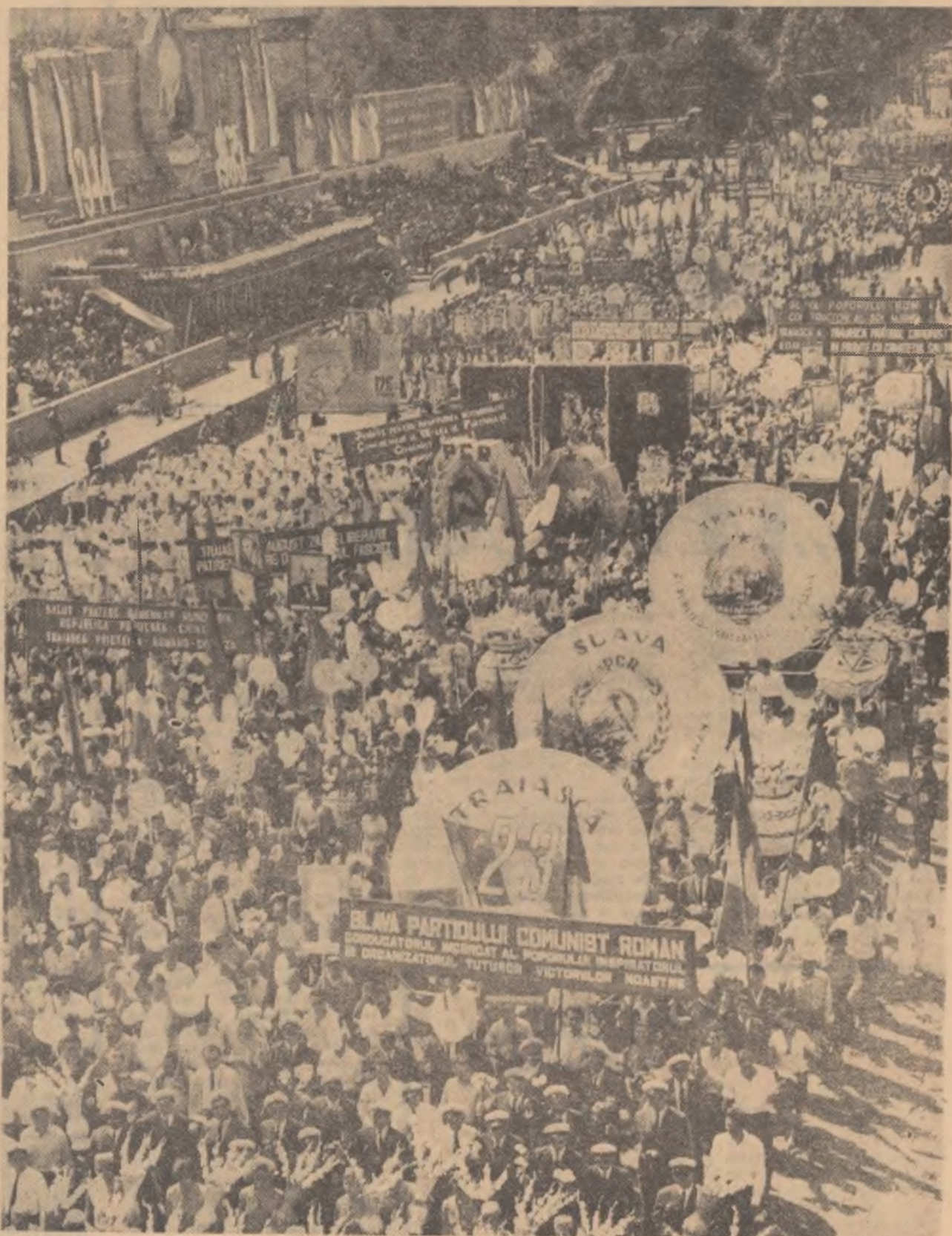
Cel mai mare cor românesc s-a auzit în vara acestui an în sala Palatului Republicii la cel de-al IX-lea Congres al P.C.R. ridicând innuri de slavă, aplaudind frenetic, exprimându-și entuziasmul și mândria că pășește liber spre comunism; un cor uriaș a aprobat și slăvit Constituția nouă a patriei noastre; palmele patriei aplaudind s-au ridicat din lanuri și din minele adincurilor, de pe baraje și din combinate, din imensele hale ale uzinelor, de la marile faceri ale oțelurilor; s-au ridicat palmele și-au aplaudat deasupra marelui cor al României Socialiste.

Un mare și nesfârșit cor și-a dezlănțuit cascadele pe drumurile și șoselele țării în dimineața zilei de 23 August; au ieșit inimile noastre sub soarele verii și-au zbatut pământul sub bătăile lor, s-au auzit pînă seara tîrziu dinamizind spațiile cu innurile lor de slavă; a trecut în marș de paradă pe drumurile verii tinăra noastră țară Republica Socialistă România.

Au curs coloane imense de oameni și gânduri; au trecut spre inima de soare a țării visurile și bucuriile împlinite. Plaiurile și-au trimis lumina holdelor și tăria adincurilor; au defilat furnalele și sondele; au defilat munții și rîurile; au trecut în marș barajele noastre purtînd pe umerii lor energia curentului electric; au defilat în constelații medaliile pe piepturile frunțășilor în muncă; a defilat demnitatea noastră comunistă. Imense cascade aprinse au împurpurat spațiul cu steaguri; au trecut stema Partidului și cea a Republicii repetate de mii de ori pe umerii oamenilor, repetate de mii de ori în steaguri.

Spre toate locurile de unde se ridicase, marele cor se auzea strigînd:
Slavă Partidului Comunist Român!
Slavă Republicii Socialiste România!
Slavă libertății și păcii!
Slavă demnității și comunismului!
Bucuriilor noastre, slavă!

ION CRÎNGULEANU

Aspect de la demonstrația oamenilor muncii din Capitală la marea sărbătoare.

REPUBLICA SOCIALISTĂ

R O M Â N I A

România este republică socialistă, stat al oamenilor muncii de la orașe și sate, suveran, independent și unitar“.

Inscrisă în întîiul alineat al noii Constituții, proclamarea corespunde pe deplin actualului stadiu de dezvoltare a țării. Ea exprimă totodată voința întregului nostru popor, împlinirea visului și idealului său, rezultat al muncii și luptei stăruitoare a oamenilor muncii din orașele și satele noastre, conduși cu înțelepciune de Partidul Comunist Român.

Adoptată la 21 august, în pragul celei de a XXI-a aniversări a eliberării patriei și într-o atmosferă sărbătorească de puternic entuziasm de către istorica sesiune a Marii Adunări Naționale, noua constituție confirmă în modul cel mai strălucit adevărul rostit de către comuniști cu privire la construirea unei societăți noi, fără exploatarea omului de către om, fără ură de rasă, în care forțele și energiile creatoare ale poporului să fie folosite spre țelul măreț al progresului, pentru bunăstarea și fericirea

omului. Sintem stăpîni ai tuturor bogățiilor patriei; sintem liberi, într-o țară liberă și independentă, din ce în ce mai puternică și înfloritoare și asta ne dă sentimentul puterii, mîndriei și demnității.

Milioanele de oameni din cele 16 regiuni ale țării citesc și recitesc cu justificată mîndrie Raportul prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al Partidului Comunist Român, asupra proiectului de Constituție. Se trec în revistă înfăptuirile, se arată drumul parcurs în acești 21 de ani de la eliberare. Se subliniază mărturiile ale hotărîrii și încrederii cu care poporul a pășit pe drumul drept și neabătut arătat de partidul comuniștilor. Acest drum ne-a călăuzit spre independență națională, spre făurirea unui stat în care întreaga putere aparține poporului, liber și stăpîn pe soarta sa, în care se asigură bunăstarea materială și culturală a poporului, libertatea și demnitatea omului și afirmarea multilaterală a personalității umane.

„În România, arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu,

socialismul a învins deplin și definitiv. De la o țară cu industrie slabă în care monopolurile imperialiste dețineau poziții dominante, cu agricultura înapoată în care mai continuau să existe rămășițe ale relațiilor feudale — la țara socialistă de azi, cu o industrie dezvoltată și o agricultură în continuu progres; de la monarhia burghezo-moșierească — la Republica Socialistă România — este o întreagă epocă istorică pe care poporul român a străbătut-o cu succes sub conducerea Partidului Comunist Român“.

Raportul ne înfățișează cu limpezime marile biruinți dobîndite prin strădaniile tuturor categoriilor de oameni ai muncii și în toate sectoarele de activitate. S-a schimbat din temelii înfățișarea patriei sporind considerabil puterea ei economică. S-au împlinit în mod strălucit aspirațiile de veacuri ale poporului spre care au năzuit și s-au jertfit cei mai buni fii ai săi, aspirații pentru care Partidul

Continuare în pag. 3-a

OLGA PORUMBARU: Balada Mioriței — tapiserie (de la Expoziția de artă decorativă)

In raionul Fălticeni

„PETE ALBE”

Adevărata inimă a comunei, căminul cultural din Boroaia, raionul Fălticeni, atrage numeroși spectatori la manifestările sale. Într-o singură săptămână au avut loc în comună 10 acțiuni culturale-artistice, cifră revelatoare, dacă ținem seamă că ne aflăm în plină campanie.

— La început a fost mai greu — ne spune Constantin Beraru, directorul căminului. Moștenisem un cor cu 20—30 de membri și...atit. Am început să desfășurăm o activitate culturală planificată. Ajutați de intelectuali satului, am format colective care au antrenat numeroși oameni în viața culturală locală. Rezultate?

12 formații artistice în comună și în satele aparținătoare, numeroase locuri fruntașe ocupate în cadrul diferitelor concursuri și... cupa pentru cea mai bună activitate artistică din regiune, pe care o deținem din 1962.

Prin adăugarea celor peste 2.000 de cititori ai bibliotecii comunale se obține un vast tablou al vieții culturale din Boroaia.

Și alți ultimele noutăți: corul are peste 120 de membri, s-a inaugurat un curs de inițiere cinematografică condus de medicul Corneliu Albu, se pregătesc câteva montaje literare și numeroase acțiuni culturale: seri de calcul, discuții

cu tinerii despre comportarea în muncă și în viață și altele. Bineînțeles, n-au lipsit nici „surprizele”: s-a organizat o brigadă de agitație, care a criticat o brigadă codașă a cooperativei agricole de producție. Eficiența acestui program satiric s-a concretizat în faptul că brigada codașă a devenit fruntașă.

Dacă la intrarea în căminul cultural din Boroaia te întâmpină un afiș, cu manifestările săptămânii în curs, la ușa căminului din comuna Horodniceni se află un... locați! Explicația e simplă: Maria Gherasim, directoarea, a plecat, nu se știe unde, într-un soi de concediu neanunțat. Înlocuirea — învățătoarea Silvia Butnaru — este în totală necunoștință de cauză. Căminul nu are o înfățișare prea arătoasă, iar despre organizarea unor manifestări culturale nici vorbă nu poate fi. „Un plan de măsuri” pe luna trecută prezintă de fapt copia instrucțiunilor Comitetului raional pentru cultură și artă, pe care, paradoxal, apare mențiunea: „De îndeplinirea acestor măsuri răspunde directorul căminului!”. Comentariile sînt de prisos. După îndelungi căutări, tovarășa Butnaru a găsit un registru al activității căminului. Pe câteva pagini sînt condensate activitățile culturale „zilnice” din ultimii trei ani. În 1964, lunile august și septembrie lipsesc; în 1965 sînt trecute câteva date pentru fiecare lună, munca de mîntuială găsindu-și asfel o consemnare și în registrul de... activitate. Și, după această „evidență”, la Horodniceni activitatea culturală a încetat la 2 iulie.

Se pare că în comună sînt câteva nuclee ale unor formații artistice care nu „trăiesc” decît țarna „din motive obiective” — spune tov. Silvia Butnaru. Este necesar ca o asemenea situație — existență și în alte comune, cum ar fi Sasca (unde nu se știe sigur dacă este sau nu director), Rîșca, Hîrtop și Poiana Mărului — să fie cît mai curînd îndreptată. Prezența unor asemenea „pete albe” (mai bine zis negre) pe harta culturală a raionului Fălticeni, trebuie să dea serios de gîndit Comitetului raional pentru cultură și artă, cu atît mai mult cu cît experiența pozitivă a unor cămine cum ar fi cele din Boroaia, Dolhasca, Drăgușeni, Liteni, poate constitui un stimulent permanent și un model.

Piese într-un act

Lucia Demetrius:

Drumul izvoarelor

Piesa, apărută în colecția TEATRU PENETRATOR AMATORI, pune în discuție o problemă etică, de mare importanță pentru profilul spiritual al omului contemporan: conflictul dintre tendința de afirmare prin orice fel de mijloace și tendința de integritate, evitînd, pentru aceasta, satisfacțiile de moment ca și menajarea slăbiciunilor personale.

Metafora anunțată în titlu se referă la drumul pe care omul îl parcurge în viață, cu întoarceri și căutări, străbătînd și zone de umbră, ca să iasă totuși, în final, la lumină, purificat.

Natalia Popa, personaj cu multe resurse sufletești, reprezintă tipul omului nou, asupra căruia acționează, pe planul conștiinței, condițiile noi de viață. Renunțînd la cariera teatrală, pentru care nu vădea suficiente aptitudini, o regreta încă. Cinstită și curajoasă, exigentă cu ea însăși, Natalia părăsește teatrul și se angajează într-o activitate mai puțin spectaculoasă — nu însă lipsită de frumusețe — aceea de profesoară. Ea nu se va împăca de la început cu această situație, însă, treptat, va înțelege că adevărata realizare este aceea de a fi de acord cu tine însuși, de a refuza compromisul.

Această exigență își spune cuvîntul și în povestea de dragoste infiripată între Petre Arghir și Natalia, ferind-o pe aceasta din

urmă de perspectiva unei vieți limitat-burgheze, de o bunăstare obținută prin abuzuri și egoism, lipsuri manifestate de Petre. Smulgîndu-se din această dragoste falsă, bazată pe orgoliu și instinct de proprietate, Natalia va înregistra, în finalul piesei, o nouă victorie asupra ei, rămînînd credincioasă ideii de demnitate, cinste și dreptate. Izvorul a ieșit la lumină, limpezit.

Problema de viață este de interes unanim, ea debăte două atitudini, elucidează poziția pe care omul zilelor noastre este dator s-o adopte pentru a se realiza și pe plan moral.

Tematica piesei este deci apropiată fiecărui spectator, dat fiind că discută o situație verosimilă, lesne de întîlnit în viață. La aceasta se adaugă replica sprintară, limbajul simplu, accesibil, în care este expus conflictul.

Unitatea și claritatea acțiunii, numărul restrîns de personaje, foarte bine definite individual, înlesnesc munca de punere în scenă pentru regizor și pentru interpreți. Toate aceste calități asigură participarea sălii la spectacol, rămînînd în sarcina colectivului artistic transmiterea directă, vie, a mesajului piesei.

Este de dorit să o vedem, într-un viitor cît mai apropiat, reprezentată de formațiile artistice de amatori.

V. MATEI

Carnet SPORTIV

Un strălucit succes

Duminică 15 august, frumoasa noastră bază nautică de la Snagov a cunoscut un nou și strălucit succes al sportului românesc: cucerirea locului întîi în cea de-a VIII-a ediție a campionatelor europene de caiac-canoe.

În șase probe, sportivii noștri au cucerit medalia de aur, de șase ori drapelul fărăi noastre a fost înălțat — în acordurile maiestose ale imnului republicii noastre — pe cel mai înalt catarg.

În atmosfera emoționantă a minunatelor victorii ale sportivilor români am încercat un profund și legitim sentiment de mîndrie.

Sportivii noștri s-au dovedit cei mai buni de pe continent! Și cum la canotaj supremația europenilor în lume este incontestabilă, performanța sportivilor noștri are o valoare sportivă, ea însemnînd de fapt o victorie la nivelul mapamondului.

Scriam în numărul 920 al revistei noastre că drumul ascensiunii sportive a majorității canotorilor noștri fruntași a început undeva în Deltă, ajungînd la podiumurile medaliaților olimpici sau mondiali de la Melbourne, Roma, Jajce și Tokio. Drumul continuă.

Snagov, august 1965, se înscrie ca o nouă „escală” pe această remarcabilă cale a succeselor, o nouă etapă, pe care padelele și pagaietele sportivilor noștri o vor înlocui, în fluturarea lor scînteietoare, cu alte noi victorii. Folosînd în continuare, în toate disciplinele sportive, marile resurse pe care sportul de masă le oferă sportivului de performanță, forurile conducătoare ale sportului nostru își vor asigura principala premisă a viitoarelor succese de răsădit.

Prin intermediul acestor rînduri îi felicităm pe cei care au dovedit o înaltă tehnică, pregătire excepțională, o puternică dorință de victorie, și, mai ales, dragostea fierbîntă pentru culorile patriei, pe campionii noștri europeni Vasile Nicoară, Haralambie Ivanov, Aurel Vernescu, Andrei Conțolenco, Nicolae Terente, Atanase Sciocnic și Andrei Igorov.

Succesul canotorilor noștri, succesul al sportului românesc, trebuie să fie un imbold pentru toți sportivii noștri, fotbalisti, atleți, înotători, cicliști etc., de a munci cu forțe sporite pentru ridicarea sportului din țara noastră pe o treaptă din ce în ce mai înaltă.

M. VIOREL

MIRCEA IORGULESCU

DRUM LARG INIȚIATIVELOR

Disponem de patru mii cinci sute de hectare teren, de instalații, construcții și mii de animale. O spune astăzi fiecare cooperativă, cu satisfacția omului stăpân pe destinele lui, beneficiar al produsului social din ce în ce mai mult și mai bun, produs care ne face viața tot mai frumoasă și mai îmbelșugată. „Cooperativele agricole de producție, formă socialistă de organizare a agriculturii, se arată în Constituția țării, la articolul 10, asigură condiții pentru cultivarea intensivă a pământului și aplicarea științei înaintate, contribuie prin sporirea producției, la dezvoltarea economiei naționale, la ridicarea continuă a nivelului de viață al țărănimii și al întregului popor”.

Recitesc aceste rânduri cu gândul la cele peste 290 de vagoane de grâu ale noastre care se află de-acum la adăpost. Numai sporul de recoltă față de plan obținut de pe cele 1350 hectare reprezintă aproape 65 de

vagoane. Mi se pare deosebit de grăitoare comparația cu trecutul. O facem adesea apelând la amintirea vîrstnicilor din sat. Am recoltat și am trecut în scripte producții de trei mii și cinci sute și chiar cinci mii de kilograme grâu la hectar. Media pe toată suprafața este de 2150 kilograme. Ce rezultă de aici? Rezultă că, la noi la Furculești, socialismul a sporit rodnicia pământului de trei ori și chiar mai mult. Am repartizat pentru fondul de ajutor 17 vagoane de grâu, în afară de alte produse și bani.

Ne-am obișnuit să consemnăm în fiecare an zeci de case noi, creșterea puterii de cumpărare a cooperativelor, a gustului lor pentru util și frumos. Dar, cu fiecare an, în cronica satului apar lucruri și denumiri noi. Au apărut aparatele de radio, mașinile de cusut, motoretele și motocicletele. Crește acum numărul televizoarelor. Pe scurt, belșug, civilizație și cultură. Așadar, parșag, cu

sporirea rodniciei pământului s-a transformat și modul de viață al oamenilor. Proprietatea obștească asupra bunurilor a deschis drum larg inițiativelor, folosind cu chibzuință rezervele locale. Am terasat 20 hectare teren slab productiv pe care am cultivat viță de vie. Avem în plan construirea unei sere, am trecut la o riguroasă selecție la animale, am dezvoltat an de an comerțul cu statul ne aduc un venit de peste șase milioane lei.

Am subliniat doar câteva din realizările și preocupările de azi ale cooperativelor noastre. Nu le-am putut cuprinde pe toate. Găsesc însă că cititorul își poate face o idee despre un sat în care odinioară nu se consemna mai nimic.

NICOLAE CĂLIN
președinte al C.A.P.
comuna Furculești,
raionul Alexandria

REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Urmare din pag. 1-a

Comunist Român a luptat de aproape patru decenii și jumătate. Avem un stat al oamenilor muncii de la oraș și sat, care, subliniază Constituția, „...alineația muncitorească, asigură baza puterii populare, temelia de granit a orânduirii noastre socialiste”. O caracteristică a statului nostru este profundul democratism, participarea largă a maselor de oameni ai muncii la rezolvarea treburilor de stat și obștești, în care drepturile și îndatoririle fundamentale ale poporului sînt bazate pe principiul egalității și libertății fără deosebire de naționalitate sau religie.

Deosebit de național din inapoviere, țărănimea a devenit, în urma cooperativizării socialiste a agriculturii, o clasă omogenă, avînd aceleași interese, și își aduce din plin contribuția la înflorirea economică și progresul social. Constituția garantează și în același timp ocroteste proprietatea obștească a cooperativelor agricole de producție. Legea noastră fundamentală garantează de asemenea proprietatea personală a țărănilor cooperativ în conformitate cu statutul cooperativelor agricole de producție precum și proprietatea țărănilor care din pricina condițiilor naturale nu s-au putut uni în cooperative agricole de producție. Se împletesc așadar, în mod armonios, interesele țărănimii cu cele

ale întregii societăți și aceasta are un rol de seamă în dezvoltarea economiei statului nostru.

Poporul e stăpîn pe destinele și viața lui și le împodobește după dorință. E o realitate a timpului pe care îl trăim, pentru că numai în socialism omul, devenit stăpîn pe mijloacele de producție, pe toate bunurile materiale, devine stăpîn și făuritor al propriului său viitor. Numai o Constituție socialistă înmănușează atîtea drepturi și libertăți și consemnează concret nobila sarcină a organelor de stat și obștești menită să cultive în rîndul oamenilor muncii înaltele tradiții etice și cetățenești.

Înfăptuind politica partidului, țara noastră pune în centrul politicii sale externe întărirea relațiilor de prietenie și colaborare frățească cu toate țările socialiste, promovează relații de colaborare cu țările care au altă orînduire social-politică și activează în organizații internaționale în scopul asigurării păcii și înțelegerii între popoare. Articolul 14 din Constituție consfințește aceasta ca o expresie a hotărîrii nestrămutate a poporului român de a lupta pentru pace și prietenie între popoare.

Oamenii muncii din țara noastră privesc cu încredere în viitorul lor luminos. Ziditorii ai orînduirii noastre socialiste, ei lumina. Mai departe printru traducerea în fapte a hotărîrilor celui de-al IX-lea Congres al partidului pe drumul larg și luminos al socialismului.

Ce ar dori cooperatorii agricoli din Apahida...

Ca oricare cooperativă agricolă și din Apahida, regiunea Cluj, dispune de mașini și utilaje proprii. Dar oricît de bune ar fi ele, după un timp se simte nevoia înlocuirii unor piese. Și cum piese de schimb nu se găsesc, cooperativa agricolă e nevoită să trimită mașinile la reparații. Se pierde timp, se cheltuiesc sume însemnate de bani pentru 2-3 piese de schimb.

N-ar fi bine oare — întrebă cooperatorii — dacă unitățile agricole cooperatiste s-ar bucura de sprijinul bazelor de aprovizionare cu piese de schimb pentru mașinile și utilajele lor?

...și cei din Mirăslău

Pentru sporirea și mai mult a producției, în anii următori, suprafața amenajată pentru irigat se va mări atît în cultura cerealelor și a plantelor tehnice cît și în cultura plantelor furajere.

„Dar, propun cooperatorii agricoli din Mirăslău, ar fi necesar ca utilajele de irigat prin asperstune să fie perfecționate pentru a fi mai ușor de manevrat”.

Recoltarea ardellor grași la cooperativa agricolă de producție Chișoda, regiunea Banat.

CULTURA — BUN AL MASELOR

Permanenta preocupare a partidului de a ridica continuu nivelul de viață material și cultural al poporului nostru este consfințită în Constituția Republicii Socialiste România. Faptul că realizările de pînă acum în toate sectoarele de activitate au atins culmi nebănuite vreo dată, ne îndreptățește să credem cu legitimă mîndrie, că și în viitor, sub îndrumarea înțeleaptă a Partidului Comunist Român, noile prevederi vor fi realizate atîngînd culmi și mai mărețe. Consiliul de conducere al cîminului cultural din comuna noastră, și-a asat activitatea cultural-educativă de masă pe teme majore care urmăreau dezvoltarea conștiinței socialiste a membrilor C.A.P., a dragostei și respectului față de avutul obștească, și unei atitudini noi față de muncă, precum și întărirea economico-organizatorică a cooperativei agricole.

Prin ciclurile de conferințe, am urmărit să prezentăm diferite teme de economie agrară, științifice, din domeniul meteorologiei, sau pe teme educative și științifice. Programele brigăzilor artistice de agitație alcătuite de un colectiv local, a prins în versuri și cîntece frumoase viața nouă a satului, fericirea și bunăstarea cooperativelor agricole și succesele obținute în toate ramurile de activitate care au influențat în mod pozitiv dezvoltarea multilaterală a cooperativei agricole din Cernetul.

Incredători în viitorul de aur al poporului nostru, sub conducerea înțeleaptă a P.C.R. vom munci cu eforturi sporite pentru ca slovele noii Constituții să capete viață spre binele întregului nostru popor.

JIGA NIȚA

director al cîminului cultural
comuna Cernetul, regiunea București.

UNDEVA ÎN INIMA DELTEI

Numărul 1452. Pe foaia acestui registru, în dreptul acestui număr, stă scris: Vasile Ivanov, stăvilarul Stipoc — subocluzie intestinală — caz rezolvat.

Pornind de la această exprimare destul de lapidară, am desfășurat firul unei întâmplări petrecute într-o noapte de vară, undeva în inima Deltei.

La ora 2 noaptea, la stațiunea Maliuc, doctorul Nicolae Caraiani este înștiințat că la stăvilarul Stipoc, la o distanță de 25 km de stațiune, un om e pe moarte. Asistența medicului este reclamată de urgență. Dacă medicul mai poate face ceva?... Culmea ghinionului este că șalupa sanitară e plecată la alt caz, în cu totul altă direcție. Dar acum, poate mai mult a oricînd, scurgerea timpului, a minutelor chiar, are o însemnătate uriașă.

Lotca. Singura soluție este lotca. Alta nu-i. La 2 noaptea, doi oameni, doctorul și un pescar, pornesc în lotcă spre stăvilarul Stipoc. Din canal în canal, vîsînd cu îndrîjire, ajung la bolnav după patru ore de drum. A ajuns oare medicul la timp? Bolnavul n-a murit, dar a intrat în comă de aproape o oră... Diagnosticul este evident: subocluzie intestinală. Operația ar trebui începută chiar în acel moment, dar ea nu poate fi făcută decît la spitalul de la Tulcea... În timp ce i se administrează un tratament de urgență pentru menținerea respirației și a tensiunii, se obține legătura telefonică cu Tulcea și o șalupă este trimisă spre stăvilarul Stipoc. Pentru a cîștiga timp, bolnavul este așezat într-o lotcă care pornește în întîmpinarea șalupei.

Din cinci în cinci minute i se ia tensiunea arterială, care variază între 4/0—6/2 și i se administrează anestetice respiratorii. Iată în sfîrșit șalupa și apoi iată-l ajuns la Tulcea. Pe masa de operație, licărul de viață care se mai zbătea în pieptul lui Ivanov a învins. A învins datorită abnegației unui medic din Delta.

MARIUS POPESCU

O DEMNITATE SALVATĂ

Biroul președintelui cooperativei agricole din Găvoajdia-Lugoj răsuna de plînsul în hohote al unei femei cu fața plină de vină-tăi. Era Steluța, nevasta lui Aurel Simionescu, un tânăr de 28 de ani.

— Nu mai pot, tovarășe președinte — se căina Steluța, dezamăgită. Umblă numai beat. Nui pasă că-i mama, că-s copiii... Tabără cu bătaia pentru te miri ce. Mai rău ca turbații. Il las.

O clipă, în încăperea s-a așternut tăcerea. Președintele cooperativei și secretarul organizației de bază, aflat și el de față, s-au privit îngîndurați, neștiind ce să mai creadă Aurel Simionescu fusese un muncitor destoinic și pe deasupra era și membru de partid. Cum, necum, apucase calea beției și-acum o ținea lanț. Mai grav era că suferise de o operație la stomac, din care cauză slăbise la maximum. Acest lucru i-a determinat de altfel și pe cei din conducerea cooperativei să-l dea la o muncă ferită de eforturi prea mari. Ce te faci însă cu băutura? Aici, celor din jurul său li se părea că nu-l mai pot ajuta cu nimic. Și cite nu încercaseră cu el! Însă azi Simionescu își lua angajamentul, că se va îndrepta și mâine îl vedeai din nou pe trei cărări. Cînd le căutai, fetețele și nevasta erau tot fugite-n vecini, iar sănătatea lui se șubrezea din zi în zi. Și cum de la băutura pînă la sărăcie nu-i decît un pas, familia acestui tânăr începuse să se zbată în lipsuri.

Aurel Simionescu devenise un caz, o problemă, pentru a cărei rezolvare trebuiau luate cele mai grabnice măsuri.

— Ascultă Steluța, a încercat secretarul cu femeia ajunsă la capătul răbdării. Mai dă-ne o leacă de răgaz. Dacă te desparți de el, îl nenorocеști. Înțelegi? Or, noi n-avem dreptul, nu-l putem părăsi pe omul acesta, tocmai acum cînd are cea mai mare nevoie de sprijin. Și-afară de asta, beția nu-l o boală atît de grea ca să nu-i putem veni de hac.

Un ceas mai tîrziu — și asta s-a întîmplat prin octombrie anul trecut — Lazăr Valeriu, secretarul de partid, discuta, sau, dacă vreți, stabilea cu cîțiva dintre comuniști, un plan de acțiune pentru sal-

varea tovarășului lor de muncă și a tinerei sale familii, aflată în pericol să se destrame. Unii au propus să-l satirizeze din nou în programul brigăzii de agitație, iar alții să meargă pînă acolo încît să-l sancționeze pe linie de partid.

— Eu — a intervenit Ion Fazecaș — nu m-aș grăbi cu asemenea măsuri. Aici lucrurile sînt nițelul mai complicate. Aurel are nervii tociți. Ce n-a reușit la el boala, a reușit băutura și invers. Ar trebui deci să acționăm în așa fel, încît să-l ferim de șocuri tari. Și bine ar fi dacă am consulta și părerea unui medic de specialitate. Oricum, avem de-a face cu un bolnav.

Ideea cu medicul a fost primită și acceptată imediat. Ion Oprea, președintele cooperativei, a propus să-l dea ca paznic de noapte la crescătoria de grășuni. „Această muncă — a adăugat președintele — în afară că-l ferește de eforturi, ne dă și nouă puțința să fim cu ochii pe el. Și mai e ceva: ziua, vrînd, nevrînd, va trebui să doarmă“.

Aprobarea a fost și de astă dată, unanimă.

— Dumneata — îi spuse secretarul organizației brigadierului Ion Blidaru — cînd vei auzi că Aurel a intrat la Bufet, îl vei întîlni de fiecare dată în mod cu totul „întimplător“. Vei ciocni cu el un pîhărel și, după aceea, fără să bage de seamă, îl iei cu binișorul către casă. Să n-aibă niciodată prilejul să se întindă la băutura. Tot „întimplător“ va trebui să găsească la grajd și broșura aceea despre beție și urmările ei.

Îngrijitorii Dumitru Sicoșan și Ion Păulescu, cu care lucrează alături, au fost sfătuiți să-l atragă mereu în discuții despre copii și familie, despre cutare și cutare care și-au cumpărat mobilă nouă, televizor, frigider, mașină de spălat rufe, sau și-au ridicat casă nouă. Toate acestea pentru a-i trezi și lui ambiția ce-o avea cîndva să meargă-n pas cu toată lumea în îmbelșugarea casei. Cît privește participarea directă a organizației de bază la rezolvarea acestui caz, a rămas stabilit ca Aurel să fie atras în colectivul de comuniști ce urma să întocmească referatul unei adunări generale, avînd ca temă înalta calitate a membrului de partid.

Fiecare dintre măsurile stabilite atunci pentru îndreptarea lui Aurel Simionescu a fost aprobată după multă chibzuială. Pînă și celor mai mici amănunte le-au fost acordate numeroase discuții.

Secretarul organizației de bază a mai recomandat ca toate să se facă cu răbdare, fără pripeală și mai ales fără prea multă vorbărie în jurul acestui caz. A trecut apoi încă o lună, și încă una. Steluța, povățuită și ea să aibă mai multă răbdare, a observat că drumurile bărbatului său către Bufetul din comună se răresc din ce în ce, pînă într-o zi cînd au încetat complet. Asta s-a întîmplat în primăvara acestui an. Pe locul său de muncă, Aurel a ajuns astăzi frunțaș. Dovadă panoul de onoare, care-i găzduiește fotografia.

În mare, cam asta e povestea lui Aurel Simionescu. Bineînțeles că amănuntele vindecării sale — căci despre vindecare este vorba — nu pot fi redade într-un spațiu atît de mic. Și poate că nici n-ar interesa prea mult. Important este că strădania tovarășilor săi și în primul rînd al comuniștilor, a fost încununată de succes. Fapta lor, de a reda societății, familiei, un om, merită să fie cunoscută și, dacă e cazul, urmată și de alții.

N. CREANGĂ

Figuri ale muzicii românești

Paul Constantinescu

În cadrul istoriei muzicii universale, creația muzicală românească și-a cîștigat un frumos renume, îndeosebi în veacul nostru, prin apariția unor personalități de mare forță artistică: George Enescu, Mihail Jora, Th. Rogalski, Paul Constantinescu din pleiada mai veche — Tiberiu Olah, Aurel Stroe, Anatol Vieru, Ștefan Niculescu, Liviu Glodeanu sau Theodor Grigoriu din generația următoare.

Paul Constantinescu a fost compozitorul care a știut să valorifice bogata și profunda inspirație populară, creînd în spiritul ei capodopere de neuitat.

Din tinerețe s-a simțit legat de nobilele tradiții muzicale scrise și nescrise ale poporului, studiîndu-le și prețuindu-le. Creația sa, ce însumează cîteva zeci de lucrări, o dovedește cu prisosință. Compozitorul și-a dedicat întreaga activitate artei, slujînd-o neprecupețit, luptînd pentru afirmarea școlii muzicale românești.

Născut în 1909 la Ploiești — oraș căruia i-a dedicat la maturitate o simfonie și de care s-a simțit permanent legat — Paul Constantinescu a urmat studiile muzicale la Conservatorul din București, unde mai tîrziu a ajuns el însuși profesor, îndrumînd numeroase generații de tineri muzicieni.

Din tinerețe, Paul Constantinescu a dovedit un irezistibil temperament muzical și calități de creator. Lucrările de tinerețe sînt pline de fantezie și prospețime, iradiînd dintr-o imaginație efervescentă.

Piața Unirii din Iași.

M A T I N A L Ă

Mare fără de sfîrșit,
Cum s-a revărsat deodată
Mare de argint curată,
Cintecu-ți nemărginit!

Ori te-ai cununat azi-noapte
Cînd dormeai pe patu-ți lin
Cu-ale crîngurilor șoapte
Din pămîntul carpatin?

Ori din ghemul lunei albe
Ai tors fire de povești

Și din raze ți-ai strîns salbe
Să ne-ncînți, să strălucești?

Mare de argint, împarte
Visul tău sub cer senin...
Pleac-o barcă-n larg, departe,
Cu catargul de rubin.

Și privindu-i pînza vie,
Știu că ea, în zori de zi,
Strălucire ți-a dat fie...
Mie, ochi spre-a te privi.

NICOLAE NASTA

C. T. - 2. R. 1500

Nu este titlul vreunei povestiri de aventură cum s-ar crede. Dar urmează unei impresii de neșters dintr-o recentă călătorie. Depășisem podul, la Fetești, Dunărea își plimba undele gălbui la vale, ochiuri tainice de apă dospeau sub un soare torid, străjuite de sălcii somnoroase. Porumbiști fragede se desfășurau în stînga drumului, întretăiate de pămînturi răscolite, în care înverșunate rezistau încă rădăcinile bătrîne. Încă o opintire și smulse se culcau pe marginea gropilor dezvelind carii vechi în trun-

chiuri scorburoase. Se defrișau întinsurile bălții pentru a face loc rîndurilor aliniate de curuzuri. Părea ciudată victoria tulpinei gingașe în bătaia cu lemnele bătrîne, deșteptînd povești ale copilăriei cu babe gheboșate, zbîrcite și fetețe delicate pășind timid în luminisurile trezite de puternicele tractoare pe șenile. Huruitul lor cadențat, întărit în clipele de efort, nu tulbura armonia. Voința omului aducea simetrie în răvășeala de după luptă.

Un fragment din bălțile Du-

nării, o parte din suprafața de peticicurile firești agricole. Și, rabiști foșnitoare pămînt darnic ca și cum ărit înnoiere, oîmi notez. Bărăsare ca-n tinără.

Privind scurloră, de caleidlor de demonmarilor orașe C.T.-2.R. 1500 Semănătoare

istoria omenirii cunoaște numeroase cazuri de foamete, epidemii, disparițiile sau migrări de populație, datorite invaziilor de boli și dăunători în cultură. Mana cartofului a produs, bunăoară, la jumătatea secolului trecut, moartea prin foamete a circa un milion de irlandezi și emigrarea altor două milioane. Mana și filoxera au pustii, de asemenea, la sfârșitul secolului trecut, toate plantațiile de viță nobilă din Europa și alte părți ale lumii. Daune de mai mici proporții, se produc în fiecare an ca urmare a atacului de boli și dăunători. Ele se pot ridica adesea pînă la 10-15 la sută din recoltă, ceea

Inspectoratul de carantină și protecție a plantelor din Pitești. Ing. Ion Bunea executând analize de laborator pentru identificarea dăunătorilor și bolilor plantelor în vederea combaterii lor.

CHIMIA ÎN COMBATEREA BOLILOR ȘI A DĂUNĂTORILOR PLANTELOR

pentru combaterea bolilor și dăunătorilor, ierbicidele pentru combaterea buruienilor și altele.

Pentru aplicarea tratamentelor chimice s-a dezvoltat, de asemenea, o industrie puternică de utilaje și mașini. În cimpuri, în vii și livezi se folosește o gamă foarte mare de aparate, începînd cu prăfuitoarele și stropitorile de mină și de spate și terminînd cu aviația fitosanitară care constituie astăzi tehnica cea mai modernă în combatere.

De la un sortiment redus de preparate chimice, cu care se combăteau bolile și dăunătorii pînă în ultimele decenii, astăzi s-a ajuns la sute și chiar mii de preparate. Se poate afirma cu certitudine că în prezent calamitățile de odinioară pricinuite de diverși dăunători ai plantelor de cultură pot fi prevenite și înlăturate, folosindu-ne de mijloacele chimice.

În țara noastră, industria chimică s-a dezvoltat mult în anii puleții populare și în direcția fabricării de produse fitofarmaceutice. În felul acesta s-a limitat importul de produse pentru tratamentele la sămință prin folosirea de preparate antimămurice românești de tipul Criptocin S-a început producția pe scară largă a preparatelor necesare stropirilor de iarnă în pomicultură și în special a uleiurilor horticoale și Dibutox-ului (preparat care a întrecut produsele de bază din DNOC).

De asemenea, țara noastră produce preparate insecticide pe bază de DDT și Hexacloran, suficiente pentru a acoperi nevoile întregii țări. Cu aceste produse am apărut, în ultima vreme, și pe piața internațională.

În țara noastră se fac, în prezent și alte cercetări, în fază foarte înaintată, care vor da posibilitatea să se lărgească mult sortimentul preparatelor fitofarmaceutice din producția internă, pe care în prezent le mai importăm.

Combaterea chimică s-a folosit însă mult timp în mod haotic, aducînd după ea fenomene nedorite. Astfel, prin utilizarea excesivă a unor preparate chimice au fost distruse unii dăunători dar au pierit, în același timp microorganismele și alte vietătoare, care ne sînt „prieteni”. Așa, de pildă, folosirea excesivă a preparatelor pe bază de DDT și Hexacloran a dus la omorîrea faunei care distrugea acarienii

(păianjenii) și astfel ne găsim în fața unui pericol foarte serios din partea acestei grupe de dăunători. De asemenea, combaterea chimică este costisitoare și neeconomică dacă se aplică nerațional.

Toate aceste probleme constituie o preocupare permanentă a oamenilor de știință din cele mai variate domenii. Cercetătorii din domeniul chimiei încearcă să găsească preparate noi cu toxicitate mare pentru dăunători și agenți fitopatogeni, neloxice pentru om.

Oamenii de știință din medicină stabilesc gradul de toxicitate pentru fiecare preparat, dozele admise, cantitatea de rezidii care poate fi totuși tolerată pe produse etc. Mari eforturi se fac din partea oamenilor de știință agronomi, biologi, biochimisti, toxicologi etc. pentru a stabili momentul optim al aplicării tratamentelor, prin prognoză și avertizare, stabilirea dozelor care să nu producă deranjamente în viața plantei, stabilirea timpului pînă cînd se pot aplica tratamente, stabilirea utilajelor prin care se realizează cea mai bună combatere ș.a.

Există, de asemenea, preocupări foarte intense pentru completarea metodei chimice cu alte metode, cum ar fi măsurile agrotehnice, mijloace mecanice și în deosebi se dezvoltă metoda de combatere biologică. Așa, spre exemplu, în acest an a fost stabilită o prognoză pentru un atac foarte puternic de ploșnițe la cereale (*Eurigaster* sp.). În acest scop au fost pregătite mijloace tehnice și chimice ca pentru un adevărat război. Datorită însă dezvoltării unei musculițe (*Telenomus*) care parazitează ouăle de ploșnițe, acestea din urmă au fost distruse aproape total.

Epoca în care trăim prezintă mari posibilități de a folosi arma chimică în lupta cu bolile și dăunătorii într-un sistem rațional, alternînd metodele, înlocuind unele cu altele, scopul final fiind obținerea de rezultate maxime cu minimum de cheltuieli și de pericole toxice. Această complexitate de factori și metode folosite echilibrat poartă pe plan internațional denumirea de „luptă integrată” și constituie obiectul unor congrese internaționale de mare anvergură.

C. RAFAILĂ

candidat în științe agricole,
șef de secție la Institutul central
de cercetări agricole

ce înseamnă foarte mult pentru economia unei țări. Astfel, specialiștii americani apreciază că pagubele cauzate de boli și dăunători se ridică anual în S.U.A. pînă la 3 miliarde de dolari.

Lupta cu agenții patogeni care produc boli și cu dăunătorii (diferite ciuperci, insecte, șoareci, șobolani, iepuri etc.) a început o dată cu cultivarea plantelor de către om. La început, mijloacele erau foarte rudimentare. Cu trecerea timpului, ele au evoluat. În mod deosebit s-a dezvoltat combaterea pe cale chimică, ca fiind cea mai eficace, cea mai rapidă și cel mai ușor de aplicat.

Sporirea populației globului a impus folosirea mai rațională a pămîntului, adaptarea și crearea de noi specii și soluri de plante, cu productivitate ridicată. Agricultură modernă a necesitat dezvoltarea vertiginosă a unor ramuri ale industriei chimice și în special îngrășămintele, substanțele fitofarmaceutice

multe speranțe bolnavilor suferinzi de hepatită acută virotică sau hepatită acută toxică, al căror ficat poate fi regenerat, precum și bolnavilor cărora li se transplantează ficatul și care au nevoie temporară de un ficat artificial.

Praful de cărbune apără de cancer

Doctorul Kenneth Goldmann, de la Spitalul Brompton din Londra, stu-

diind statisticile referitoare la cauzele mortalității de cancer, a observat că printre minerii din industria carboniferă procentul celor morți de cancer este cu mult mai mic decît în alte categorii de muncă. La început s-a crezut că mortalitatea redusă, (sub 50 la sută) este datorită faptului că în mină oamenii nu pot fuma. S-a văzut însă că această presupunere nu este fondată. Apoi s-a crezut că aerul din mină și din regiunea minieră, fiind mai puțin infectat de gaze nocive decît în orașe, ar determina acest rezultat. S-a constatat însă că nici această presupunere nu era întemeiată, deoarece în familiile minerilor procentul de mortalitate din cauza cancerului este mult mai mare decît între minerii care lucrează în subteran.

În cele din urmă, pe baza unor cercetări și anchete făcute la fața locului, s-a constatat că sînt mai ferici

de cancer muncitorii care lucrează în subteran și a nume în locuri unde praful de cărbune în aer este mai concentrat.

Deocamdată nu sînt cunoscut cauzele care determină această scădere printre minerii, a procentului de mortalitate pricinuită de cancer. Dr. Goldmann presupune că praful de cărbune împiedică într-un fel evoluția cancerului în organismul minerilor. Medicul englez cere efectuarea unor largi cercetări și studii în această problemă, care să contribuie la descoperirea misterului ce planează în momentul de față asupra acestui caz.

Tunsul chimic al oilor

Colaboratorii Institutului de cercetări științifice zoologice din Brisbane (Australia) au constatat că ad-

ministrarea aminoacidului de mimosină în cantitate de 0,2-0,3 g/zi oprește divizarea celulelor de la rădăcina părului, provocînd ruperea firelor de lînă și căderea lor. Cercetătorii au stabilit că o plantă locală denumită *leuchena glauca* conține în frunzele sale o însemnată cantitate de mimosină. Dacă oile sînt hrănite cu frunze de la această plantă, atunci după zece zile lîna lor cade singură.

Cantitatea de lînă obținută astfel este mai mare decît aceea obținută prin tunsul mecanic, iar noile fire de lînă încep să crească imediat ce oile revin la hrana lor obișnuită.

MAGAZIN ȘTIINȚIFIC

Înlocuitor de ficat

Un chirurg american, șeful secției de chirurgie de la Centrul medical de pe lângă Universitatea din statul Kentucky (S.U.A.) a reușit să înlocuiască, pentru cîtva timp, ficatul bolnav al unor persoane cu ficat de porc.

Grefat în circulația sanguină, ficatul de porc a îndepărtat din sîngele bolnavului elementele toxice, înlocuind astfel ficatul propriu al pacientului, scos din funcțiune.

Metoda grefării la om a ficatului de porc este încă în studiu experimental. Ea aduce însă, de pe acum,

MEDALIA

Dgeaba, tot soarele-i mai vrednic! A dat colțul pe la „Magazinul Universal” și acuș urcă acoperișul căminului cultural. Ei și? N-are decît! Doar n-o să-l urce și Toderici. Las' că pină la tren mai e.

— Paraschivă, sandalele!
In curte, lingă jghiab, cu obrazii săpușoi, Sandu Toderici dă bricia pe curea. Se bărbiește.

Nevastă-sa a intrat în casă. Caută după sandale. Pășește binisor, pe virfurii, nu cumva să-l trezească p-ăla micu' — pe Doruleț. De ce să-l trezească de pe acum? Pină s-o îmbrăca el, Sandu!... Doruleț o dată e gata. Încă de aseară și-a pregătit hăinuțele... stegulețul... cununița cu douăș-treiu din mai fie ca Doruleț?!

Ora 5.30. Careva din vecini a dat drumul la radio.

Soarele își face dintr-o dată vînt învăpăite deasupra scolii.

Dinspre cămin, grupuri-grupuri, fluierașii lui Stănică și echipa de călușari au pornit-o chiuind spre gară.

Mărchițan ăi mic, cu poza de mulgătoarea frunțasă a soacră-si pe-un umăr, s-a oprit lingă uluca lui Toderici.

— Gata, trandafirilor?

— Gata, gata! — răspunde imbrobodindu-se din mers Paraschivă.

Acum e timpul să-l trezească și pe Doruleț.

Sandu Toderici e-n ușă. Boxează pe sus cu mîneca bluzei.

— Las' că-l trezesc eu pe Doruleț. Tu ia-o înainte cu al de Marchitan și opriți locuri!

— Să-l îmbrățișezi bine, auzi?

Toderici a intrat în casă. Paraschivă — că așa e dumneai vorbă lungă — se mai înțeoaie o dată: Și medalia! Să nu uite să-și pună medalia! — îi strigă.

Taman medalia!? Cum s-o uite?... Da' mai întii și dintii să-l trezească pe ăsta micu'.

Se aplecă peste pătuțul în care doarme copilul. O rază de soare scurmă la geam. Doruleț însă și-a luat din vreme măsurii. Nu i se vedea decît virful năsucului din așternut.

Sandu Toderici își freacă încurcat o ureche. Parcă tot nu se îndură... Să-l trezească... să nu-l trezească!...

„Întii medalia!” — hotărăște el.

Caută după caseta „mărgele-dovezi” a Paraschivăi.

...Ca și az'primăvară de 1 Mai, la fel. Că-l ia, îl ia... Și pină la urmă, dacă l-a văzut cum doarme de frumos în pătuțul lui...

Caută și-n șifonier — sub rufe.

...Ei, dar de data asta, gata! S-a zis! Îl ia... Stai să-și prindă medalia și...

Nu-i nici sub rufe. Ba nu, uite-o! Uite cutiuța! o deschide și... Nu-i! Nu-i medalia.

Un firicel proaspăt de soare, scăpat prin perdele, îi sare în ajutor. Caută și el. Nu mai e nevoie. Și-a adus Toderici aminte. E la bluza cu care a defilat la 1 Mai... Și bluza pe el. Da' nu-i. Nu-i nici o medalie... Nici la haină nu e... nici la flaneau...

Și începe să inventarieze șifonierul. Scoate tot — tot din el.

5.45... „A fost ora 5.45” anunță crainicul la radio. Toderici încearcă să fie calm. Așează totul la loc, în ordine. Închide șifonierul în loc...

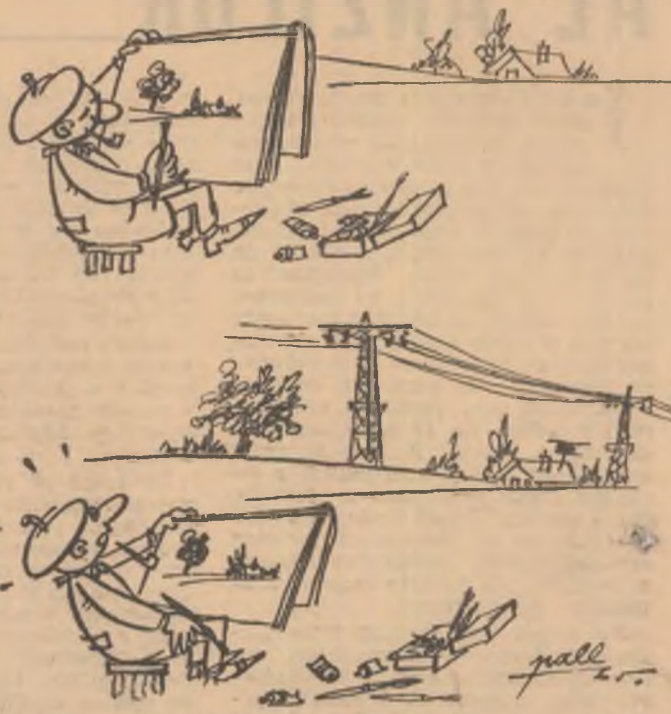
5.50. Cum? Aș, ce vorbești tălică?! De mers, trebuie să meargă... Fără decorație? Fără! Ce, vrei adică să strice tot rîndul?

Clopotul de semnalizare de la canton vestește apropiata sosire a trenulei. Mai sînt cincisprezece minute. Dacă nu se grăbește...

— Scoal', Doruleț tată!

Se aplecă peste pătuc. E gata să-l mai strige o dată. Dar cuvîntul i s-a poticnit în git. Și a uitat și de necaz și de tot. Nu mai vede decît gămălia de năsuc mijind de sub cearșaful întins. „Las' că te-oi lua data viitoare” — își zice ca și cînd s-ar învoi cu ăi mic. Tu nu vezi mă cum dormi de frumos? Și grijuliu dă să-i îndrepte perna. Copilul suspină în somn și alungă cît colo, cu piciorușul gol, raza de soare aciuată pe cearșaf. Dar nici soarele nu se lasă. Alță rază îi sare într-ajutor. Drept pe minuța lui Doruleț. Și-n minuța asta copilul strînge sigur, ca pe o garanție de preț, medalia.

SILVIU GEORGESCU

Fără cuvinte

Desen de T. PALL

O PRECIZARE

— Noi stăm aici, bădie la taclale
Și ne cîstim cu cîte-un anason,
Dar adineauri Leana dumitale
Trecu la braț spre casă cu... Ion.

— Nevastă-mea? Cu cine zici, cu care?!
Făcu bădia galben ca șofranu.
— Stai să te lămuresc, bre, ai răbdare:
E vorba de „Ion” al lui... Rebreanu.

TITI GHEORGHIU

„PROZĂ UMORISTICĂ ROMÂNĂ”

Cele două volume apărute recent în Editura pentru Literatură împlinesc un deziderat mai vechi, impus de alcătuirea unui tablou complet al evoluției literaturii noastre. Imaginea de ansamblu oferită subliniază disponibilitățile umoristice la diverși scriitori, pe diferite trepte de dezvoltare a artei noastre literare, punînd în lumină și diferențele de nuanță, ca și folosirea deosebită a mijloacelor comice. Trecerea în revistă începe cu câteva bucăți de folclor satiric suculent, ca să ordoneze apoi fragmente din cronica lui Neculce, din primul nostru roman — „Istoria teroglică” a lui Dimitrie Cantemir — continuînd, cronologic, cu scriitorii pașoptiști, cu marii noștri clasici, la care descoperă, cu juciditate, accente cel puțin umoristice. apropiîndu-ne, prin „Contemporanul” și „Viața Românească”, de etapa actuală, reprezentată de scriitorii ca Zaharia Stancu, Marin Preda etc.

În cele două volume sînt incluse, alături de speciile clasice, fragmente de roman social, de eseu erudit, de nuvelă etc. Acest mod de întocmire are avantajul de a evidenția permanenta prezență a spiritului satiric pretulindeni în literatura noastră, prezență care atestă o observație ascuțită, cu multiple posibilități de materializare.

Nici una din tonalități nu e neglijată de pana satirică: de la virulentă ironie din schițele lui Caragiale pină la umorul duios al lui Eminescu din „La aniversară”, de la tonul hîtru al lui Calistrat Hogaș pină la tonul violent de pamflet al lui N. D. Cocea și Arghezi, de la ironia subțire a lui Odobescu

pină la verva ilară a lui Topirceanu, de la sfătolenia pină la lui Creangă și Vinovici, cu umor subteran, al lui Marin Preda.

Și cite modalități de tratare — atîtea teme. Ascuțimea satirei la Caragiale (scriitorul cel mai bogat reprezentat în volum) servește demascării nemiloase a unor tare sociale, satira melancolică pe-alocuri a lui Brăescu dezvăluie rigiditatea și limitele vieții cazone, umorul gras al lui Damian Stănoiu pedepsește laic păcatele „prea sfinșilor” călugării.

Mica burghezie apare în tot ridicolul, cu vicii mărunte, cu prețiozități arifine, școala burgheză își arelă rutina sufocantă și mărginirea penibilă, familia burgheză își descoperă stupiditatea și falsul; singurul om simplu, orășanul modest și țăranel necăjit, își păstrează chipul moral nealterat, prin conservarea unei imense cantități de bun simț și prin datele tragice ale existenței sale, plină de lipsuri materiale.

Literatura umoristică de după 23 August vizează trăsăturile negative păstrate prin inerție, care nu-și mai găsesc locul în noua noastră societate. Risul întinde în elementul vechi, în rugină, în obtuzitate, încercînd să elimine din viața noastră de azi urmele unei structuri sociale nefaste.

Culegerea alcătuită cu competență de către Silviu Iosifescu trezește, justificat, interesul unor mase largi de cititori, pentru că răspunde unor variate gusturi și unor reale necesități de ordin istoric literar.

MARILENA VULPE

Frecventate de 2000 de cititori, cele trei biblioteci din Doljoc și Tîrgoviște numără peste 10 000 de volume beletristice și broșuri agrotehnice.

— Și te mai mirai că Ion lucrează ca la carte!...